

રાક્ષસોની રમૂજ

પાઠ ૧ લો.

એક ગામમાં આપણા વિલાસી વેતીઆણ રહેતા હતા અને પ્રવિણ હતા તેમને મિત્ર દંદાનો ધૂધો બહુજ વહાના હતા તેની જડાઈના ગયો જારે ડાહ્યો બલાસ થઈ ત્યારે તેમની પાસે માત્ર બે દોરમનુ નાનાજ પાણી હતા નસરના હરીએ ધોરાકની તગતના કેટલાક મુન ન રજા આપી તેમા આ આપણા અભાગીઆ જે

કરવા લાગ્યા હતા તેને જોઈને જોઈને સોમનાઓ જ તેો માગમા એટલી શક્તિ છે કે પોતા મોટા રાજના તો ખખનાઓ ખાલી કરાવુ. ધારેકુ ગામ પાર પાડાને તે પાસેના જગલમા ગાલવા લાખ્યો હજુતો બાર ડગલા થુના ભર્યા નથી તેટલામા તો બાઈના પગ ભારે થયા, થાક ભરી આવ્યો, અને આરામ લેવાને જાડની નીચે બેસી ગયા, સાગ નસીએ મનમાં ધારેલા નિયાર એક પછી એક જુનો આવતા જતા હતા તેટલામા પાચ હાથ એક કુતમ નજરે પડ્યો તે જોરાવ પામેના છ જાડેનો

આપણા વેતિઆજી સાહેબતો ચમક્યા તેમના પટમાયા પાણી સુકાઈ ગયું. અને હોસ ઉડી ગયા. “જોઈતું હતું એ ને વધે બતાવ્યું” એ મીસાલે હજી “દ તો આવી મળી એ વા આનંદથી ઉસ્કેરાઈ ગયા તરત થયા અને આ આવેલા રાક્ષસી પુરુશને સત્કારથી બેસાડ્યો. વેતિઆજી એ હવે વાત સર કરી “તમે મારી ચાકરીમાં રહેશો તેણે પુછ્યું.” “મોટી ખુશીથી” રાક્ષસે જવાબ દીધો “પણ પહેલા આ બલતણનો ભારો મારી માને આપી આવુ” એટલું કહીને ચાલે પકડી. વેતિઆજીની નજરથી હજી તો તે દૂર ગયો મૂંઝી એટલામાં પાસેના જ ગલમાંથી એકદમ “ઝાડોને હાથમાં લઈ માથે ચુકી ચાલ્યો ધેર આવતાજ” તો ભાર ખુણે નાખી તે પાછો સપાટાબધ આપણા પાઈબધ નજીક આવી ઉભો “આ હવે આ

જનઆના કાંઈ નવા જુની-કૂંડુ અને સુખ ભરીયું” વેતિઆજી કહ્યું અને બને રસ્તે પડ્યા. ચાલતા એક શીકારીની બેઠ થઈ જે પોતાની બધુકે ઉંચું કરી આખની કીકીને ટાંકતો હતો “શીકારી સાહેબ બધું કોની તરફ તાકી છે” વેતિઆજી અજાણ્ય થઈ પુછ્યું, “અહીંથી આશરે બે માઈલ ઉપર એક ઝાડ છે તે ઝાડની એક કાળ ઉપર માખી બેઠી છે તેની કાળી આખમાં જ્યાં ખુણે જે બી મારવાના ધરાદા છે.” શીકારીએ જવાબ દીધો “

તમે અમારી સાથે આવશે
જાન કરીશું” શીકારી
પોતાનો રસ્તો પ.

મ સંમળણુ ' વેતીઆ માણસે કહયું ' આપણે છ ભણ
 હુનિઆમા કાંઈ નવુ જનુ કુગમું ' મારા મિત્ર વાચનારાએ
 આપણુ વેતિઆ નાણુમના પંચે આકુળેમા બુદ્ધી બુદ્ધીભાવના
 ગુણો સહવા છે, તેમી નચે ભવા કેવી સીતે ઉપચારી થઈ
 થકશે તે મારે કહયાનુ જે માટે ધ્યાન દહને સમજાશે. હવે
 આ રાક્ષસોએ આગ । પગસો ભરવાં એકલામાં તે એક છે
 હે વચ્ચે આવી પહોચ્યા. તે સેહેરના રાત્રીએ બીકુ ફરવું
 કે " કાઈ પગ માણસ મારી છોકરી સાથે સરત દોડીને છ
 તરી તે તેને મારી છોકરી પરાણાવીગ અને ,રક્ષી તે તે
 નુ માથુ ગરુ સમજવું " કાઈનો હિમ્મત વાણી નહીં. આ
 પર્ આગણુ વેતિઆ છ સાહેબે આગળ આવવીને બીકુ .૫
 કહયું ને રાત્રીને કહયું કે " મરિ પદલે મારો વાકર દો
 કાંઈ મારે રાત્રી હોય તે હું તે સરત કણુલ કડે છું " આ
 કીધા કે પેલા છે મુસાફરને કેહા આપ કે તમા સર
 આ સંવારે દસ વાગતે રાત્રીને ધેર જમવા આવજો. આ સા
 ન પેલા છ મુસાફરો ઘણાજ ખુશી થયા ને દસ
 જ રાત્રીને ધેર જમવાને આવ્યા રાત્રીએ તેમ
 આરડામાં ખેસવાને કહયું ને ઉપર નીચે સર
 થી જડેલુ હંતુ ને બારીઆ તથા બાર
 લોખંડના હતા: આ આરડામાં રાત્રીએ
 ને દરેક જાતના સ્વાદિષ્ટ લોભન તથા ફ
 ને આરડામાં મુસાફરોના કોકથી
 લામા હતી કે ખાઈ ત્યાં શુધી
 ને હીંચું પણ મેકુ તહીં.

કહેવાશે. ” રાજાએ કહ્યું. રાજાએ એક બેને ત્રણ માણસ
એટલામા તો લગડાએ તથા રાજાની છોકરીએ દાઢવાનું
રાફ કીધું, પણ એક પછક વારમા લગડાએ રાજાની છો
કરીને પાછળ મુઠી દીધી અને કુવા પાસે જઈ પહેલ્યતજ
પાણીનો ખ્યાલો કુવામાથી ભરીને ઘર તરફ પાછો નીકળ્યો
જ્યારે અરધે રસ્તે આવ્યો ત્યારે જરા થાક લાગવાથી તે ઘે
ઠાના માથાની ઓપરી પડેલી હતી તે વકીઆ તરીકે મુકીને
જર ઊઠ્યા પછયે તેટલે વારમાતો પેસી રાજાનો છોકરી
તરતજ પોતો તુ ખ્યાલુ કુવામાથી ભરી પાછો ફરી અને જે
જગ્યાએ લગડો સુતો હતો તે જગ્યાએ આવી પહોંચી
ને તેણીએ પોતાના રાઉને સુતેલો જોઈને કહ્યું કે “ હવે
ક્યાં જવાના છે મારા હાથમા ખરાખર આવ્યો છે ” એમ
કહીને પેલો પાણીનો ખ્યાલો ઊધા વાળી દીધો ને આગળ ક
શક નહીં. એટની વારમા તો વેતિઆનો કબ્બો આ
ણે કાન પર ટોપી લટકાવો હતી તે બોલો ઉડ્યો.

સોસોની રમુજ લાગ ર નો છપાઈ

ખાહાર પડ્યો છે.

” “ખર દેશાભિમાન ” “પૈસાનો ખ્યાર ”
ચોરની રસીકતા ” એ શીવાઈ બીજી બધી

તાજુસ થમકી ઊડ્યો ને જુએએ તો પહેલુ પાણીનુ પ્યાલુ -
 ઠંધુ પડેલુએ ને રાજની ઊડી ઘણે દુર જતી રહી-તો પ
 હીમ્મત ન હારતો તરતજ ઉઠીને કુત્રાપાસે નેડાડ્યો. પા
 ણી ભરયુ ને મોઠામોઠ પગલા ભરીને રાજની- ઊડીથી
 દસ મીનીટ પહેલા ધિર આંચો.

રાજએ લગડમાણસને હત્યો જોઈ ઘણેજ ખેદજુ
 કત થયો કાગલ કે ચોતમની ઈંદરની અમ્મરાજે વીરુપુ કરી
 છોકરી એક કદરૂપા માણસને આપવા ચોગ્ય નથી ને વળી
 છોકરીનુ પાણી-મન ઉદસ થયેલુ જોઈ રાજએ કહ્યુ કે
 "મેલ તુ ખીલિતી નહી." મે સભા ભરીને એક કુડિત
 રેમથી કાઢી છે તેથી કરીને તે તારી પાસે આવવાને પાણુ
 અશક્ત છે માટે મારી-પ્યારી છોકરી તુ ગલગતીના. મે તે
 ના જાટ લાગ્યો. એમ કહી રાજએ એક વ્યાકરને પુકમમ
 કાઢી કે પગા હ-સુસાફરોને કહી આવ કે-તમો સરવે નજમડ
 આ સવારે-દસ વાગતે રાજને ઘેર જમવા આવજો. આ સાંભળ
 ને ચેલો હ મુસાફરો ઘણાજ પુદી થયા ને હસ સામતક
 જ રાજને ઘેર જમવાને આવ્યા. રાજએ તેમને એક
 ચીરડામાં એસવાને કહ્યુ ને ઉપર નીચે સરખ વોખડ
 િ જડેલુ હતુ ને ખારીઆ તથા ખારણાઓ પાણુ
 પાખંડના હતા. આ ચીરડામાં રાજએ હ મુસાફરોને વા
 દરેક જાતના ક્વાદિંદ બોબન તથા રૂંધાણાદી મુક્યાં હ
 નજાઓને મુસાફરીના ચાકથી આપ્યાં. કકડતી
 ના હતી કે ખાધું ત્યાં ગા
 ૧ ને ઊંચુ પાણુ જોય

૧ મોઝાને હુકમ કીધા કે " તઝો નહીં દેખે તેમ આશ્તો
 ૨ હીન બારણા બંધ કરી કે અને આરઘની નીચે છાણ
 ૩ ની હોળી ખડકી મુક એટલે તેઓ અદરના અદર બકારો
 ૪ થી ગુમબાઈને બળી મળે " ચાકરે તો રાજાના હુકમ મના
 ૫ ળે કર્યું. ખાઈ રહ્યા પછી પેલા મુસાફરો જરા સાત થયા
 ૬ એટલે આરઘની અદર બકારો થવા લાગ્યો. તેઓએ વિ
 ૭ ચારયુ કે આપણે બહુ ખાધું છે ને કમાડ તથા બારોઆ
 ૮ પગ લોખંડની છે તેથી જરા ગરમી થાય તેમા નવાઈ ન
 ૯ હી પણ ધીમે ધીમે નો બકારો એટલો વધતો ગયો કે તેઓ
 ૧૦ થી આખરે ખમાયુ નહી. તથા બારણા ઉઘાડવાનો ઇરાદો
 ૧૧ કીધાને તેઓ બારણા ઉઘાડવાને જાય છે પણ તેઓનો મો
 ૧૨ દો અમળો એ હતો કે બારણા ઉઘડ્યા નહી પડતાતો-તે
 ૧૩ ઝો મનની અદર ગભરાઈ લાગ્યા ને કહ્યું કે આખર
 ૧૪ કટ ફૂટ રાજાએ અમોને આપે નાખતને કર્યું હોય-એમો
 ૧૫ ને શક નહીં-એમની ખરમા ના વૈત્તિઆનો કચો સા
 ૧૬ ડર નેણે કાન પર દોપી લટકાવો હતી તે બોલી ઉઠ્યો.

રાક્ષસોત્તો રમુજ સાગ ર નો છપાઈ

ખાહાર પડ્યો છે.

"ગૃહસ્થની ગર્મત" "અરે દેશભિમાન" "વૈસાનો ખાર"
 "નિતિ જી" "ચોરની રસીકતા" એ રીવાજ ખીજી મ

માંદવી પ્રાઈવટ ટ્યુશન.

સવાર તથા સાંજનો ક્લાસ.

માંદવી બ'દર પર રહે નરસી નાથાના દેરા સરની .
 ન. ૩૦૧) ત્રીજો મંજલે)

આ ૨-

પાતી કેળવણી

૧-પ્રથમ રાત્રના સાત

આ સુધીમાં થઈ બુક સુધી

જેવા વિદ્યાર્થીઓને આપાર

ધી કેળવણી આપવામાં

સે તે જેમ કે જેક બીજા સાથે અગ્રેજ બાપમાં વાત ચર્ચ

લાઈવી કરી શકાએ તેમજ શબ્દો શકાએ તથા વીજાચત

કેશાવરોને લગતા કામો અરજીઓ તર ચીઠી પત્રોએ સારી

લખતાં વાંચતા આવડે હતાદી બાબતો શીખવામાં આવશે

કે કીપીંગ" ને બદલે " મદ્રાસ કમરસીઅલ કોર્સપોન્ડન્સ

ખવામાં આવશે તેનું લવાજમ દરમાસે રૂ. ૨) બીજામાં અ

-બીજી દિવસે રકુલમાં જતા વિદ્યાર્થીઓ ને એ પેતા

ને રવાને બદલે થો

